

Vredigheid in Groningen

Het clubhuis van de Noord-Nederlandse Golf & Country Club gezien vanaf de 'bocht' van de 9e hole.

De 122 meter lange 3e hole van de golfbaan in Noordlaren.

Rijgend van Amsterdam naar Groningen kom je er achter wat een mooi land we toch eigenlijk hebben. Gelderland (de Veluwe) en Drente hebben prachtig natuurschoon en de mensen die beweren dat er voor nieuwe golfbanen in Nederland geen ruimte meer is hebben volstrekt ongelijk. We hebben nog bossen en andere natuurgebieden genoeg.

Onderweg naar het noorden zat ik in gedachten links en rechts golfbanen te projecteren. Mooie bomenrijen, heuvels, akkerland, water, elke vorm van natuur leent zich voor een golfbaan. Mijn gedachten werden na 206 kilometer werkelijkheid, toen ik in Noordlaren bij het Groningse plaatsje Glimmen de prachtige, lommerrijke oprijlaan van het landgoed 'De Poll' opreed. De laan loopt dood bij de Noord-Nederlandse Golf & Country Club, de club die j.l. december het 25-jarig bestaan vierde en dit op een zomerse zaterdag in mei nog eens naar buiten herdacht.

Een kleine 50 vertegenwoordigers van de andere clubs in Nederland werden er na de verre reis op een aantrekkelijk programma getraceerd. De genodigden werden welkom geheten met koffie, gevolgd door witte wijn, soep en een sandwich-lunch. Alles was door het echtpaar Arends, letterlijk en figuurlijk, smaakvol verzorgd. De heer W. Weener, voorzitter van de Noord-Nederlandse G & CC, nam het woord en schetste het beeld van de club zoals het vroeger was en zoals het nu is. De heer R. Rahusen, aanwezig als bestuurslid van de Nederlandse Golf Federatie en als secretaris van zijn club, sprak vervolgens namens de clubs en de heer Kastelein, voorzitter van de Drentse Golfclub 'De Gelpenberg', vertelde over de beginjaren van de Groningse club en overhandigde de club namens alle clubs in Nederland vijf 'ball cleaners'.

's Middags volgde een jubileum-wedstrijd over negen holes, die, heel onbescheiden, door deze redakteur werd gewonnen met 20 Stableford-punten. Sinds enkele jaren overkomt het mij dat ik mijn beste ronden speel op banen die ik nog niet eerder gezien heb. Een verklaring daarvoor zou kunnen zijn dat je de moeilijkheden van de baan nog niet kent en daarom de nieuwe uitdaging onbevengaan aangaat. De volgende keer weet je de haken en ogen van de baan en ga je onbewust anticiperen op de moeilijkheden. De stelling dat de belangrijkste afstand in golf tussen de oren ligt, gaat in dit geval zeker op.

Landschappelijk maakt de 9 holes bosbaan een vriendelijke indruk, maar voor de speler die niet recht slaat geldt het tegenovergestelde. De bomen en het struikgewas in de rough staan dicht op elkaar waardoor een afgeweken bal de speler in grote moeilijkheden kan brengen. Vanwege alle bomen telt de baan nauwelijks fairwaybunkers. Technisch is de Noord-Nederlandse geen kunststuk. Zo zijn er drie korte par-4 holes waar een redelijke speler na een rechte drive de bal met een ijzer-9 op de green slaat. Het is een fijne baan in een schitterende omgeving, maar na afloop van de wedstrijd

Voorzitter Weener tijdens zijn welkomstwoord.

begreep ik wel waarom Groningse golfers het op nationaal niveau nog nooit ver geschopt hebben.

De baan heeft in de 9e hole een absoluut hoogtepunt. Dit is een lange par-5 hole van 489 meter. De eerste 400 meter loopt de hole recht, om dan opeens meer dan 90° linksaf te slaan. In de doglegbocht ligt een grote vijver met veel waterlelies; er omheen staan hoge bomen. Er zijn twee manieren om deze hole te spelen: 1. met twee ferme klappen iets voorbij de bocht proberen te slaan (ook weer niet te ver want dan verdwijnt de bal in het struikgewas) en daarna met een ijzer-9 naar de green; 2. in geval van een hele verre drive of een gemist tweede schot over de bomen en de vijver proberen te slaan, maar eenvoudig is dat niet, want die slag behoeft een sterk stijgende bal maar ook een lange 'carry'. Bovendien bevindt zich tussen de vijver en de green ook nog een hoge boom.

De 'Groningse' heeft nog diverse andere aantrekkelijkheden. Zes holes hebben verschillende tees, zodat tijdens het tweede rondje soms een totaal andere hole ontstaat. Er is een goede driving-range en daarnaast is er een aparte leshole waar professional Kees Visser zijn leerlingen onder handen neemt. De fairways zijn, dankzij greenkeeper Wolters, buitengewoon goed onderhouden en de greens zijn voorzien van een dik, mooi groen grastapijt. (De putting-green is sneller dan de echte greens. U bent gewaarschuwd!).

Dan is er het bijzonder fraaie clubhuis. Een grote villa met groen-rode luiken naast de ramen en met een terras aan de achterkant en de zijkant, waardoor men met de zon kan 'meezitten'. Uitzicht heeft men op de 1e tee en de 9e green. Het interieur is ongeveer precies wat men van de buitenkant verwacht. Via de stijlvolle voordeur komt de bezoeker in een ruime hall, vanwaar men kan doorlopen naar de 19e hole met z'n bar, z'n zitjes en

z'n veranda. Ernaast is een soort salon in ouderwetse stijl, waar gekaart en gezeten, maar ook gegeten kan worden. Voor het echtpaar Arends is er een grote keuken, die grenst aan een garage waar Kees Visser in de winter een net hangt om bij slecht weer te kunnen les geven. Op de eerste verdieping zijn de kleedkamers. Goede accommodaties en allebei voorzien van een balkon. Heel in de verte doet het clubhuis me denken aan dat van de golfclub in Spa. Het ademt dezelfde vredigheid en past bij de omgeving en de mensen.

Aan Madeleine Boerma, journaliste van De Telegraaf, vertelde de heer Mr. Syb Nijhoff, erelid van de club: 'Het clubhuis werd in de negentiende eeuw gebouwd door een bankier Geertsema, een broer van de toenmalige commissaris van de Koningin in Groningen, als zijn buitenhuis. Deze verkocht het later aan een graanhandelaar Rost Onnes, waar de bankiers van afstammen. De golfclub heeft het huis van mij gekocht. En het terrein valt onder de natuurschoonwet.' De club is een stichting tot het instandhouden van het landgoed 'De Poll' en

heeft daarom geen 8000 gulden registratie hoeven te betalen.

Helaas heeft de golfbaan bij de stormen van de laatste jaren 900 mooie bomen verloren. Hier en daar is alweer voor nieuwe aanplant gezorgd en de club is in afwachting van subsidie waardoor verdere plannen kunnen worden uitgevoerd. Uitbreiding naar 18 holes behoort tot de mogelijkheden, maar serieuze plannen daartoe heeft men voorlopig uit het hoofd gezet. Voor een driving-range en een leshole zou dan geen plaats meer zijn. Wel zal de huidige baan enkele veranderingen ondergaan. De korte 8e hole wordt doorgetrokken tot 180/190 meter en zo zijn er nog enkele ingrepen te verwachten.

Ik hoop vurig dat er voor het overige op de Noord-Nederlandse Golf & Country Club tot het volgende jubileum niets verandert, want zoals het nu is kan het moeilijk beter. Voorzitter Weener kwam er in zijn toespraak eerlijk voor uit toen hij zei: 'De toevoeging van het woord 'country' in onze officiële naam duidt eigenlijk alleen maar de gezelligheid aan in onze club.' Houwen zo!

Eb.

Hattrick van Jan Dorrestein

Jan Dorrestein uit Arnhem heeft maandag 17 mei op Golfclub 'De Dommel' de derde wedstrijd van het Jonge Profs (onder 35 jaar) Circuit gewonnen. Het was zijn derde overwinning in successie. Eerder had de professional van de Rosendaelsche Golfclub op 'Noordwijk' en 'Toxandria' gewonnen. Zijn winnende score op 'De Dommel' was 75-74=149, vijf slagen boven par, elf slagen boven SSS. Hoewel er al minder slecht werd gespeeld als in de voorgaande wedstrijd in Breda zei de voorzitter van 'De Dommel', de heer J. van Lanschot, tijdens de prijsuitreiking dat er door de professionals veel te hoog wordt gescoord en dat ze veel meer moeten doen, veel meer moeten oefenen, kortom veel harder moeten werken.

Vanwege zijn onvervalste hattrick werd Dorrestein eigenaar van een beker die door Bill Lyon was aangeboden. De trofee was oorspronkelijk bedoeld als wisselbeker, met de voorwaarde dat degene die drie keer achtereen zou winnen de beker voorgoed mocht houden. Er waren 28 deelnemers, een nieuw record. Cecil Brown van de openbare golfclub 'De Schoot' in Sint-Oedenrode sloeg een hole-in-one op de 2e hole in de vierde ronde.

De uitslag (De Dommel, 6055 yards, par 72, SSS 69):

Jan Dorrestein	75-74=149
Cees Dorrestein	76-75=151
Henk Kuysters	74-78=152
Colin Mackay	79-75=154
Wilfred Lemmens	75-79=154
Han de Wit	81-75=156
Simon van den Berg	79-77=156
Tom O'Mahoney	78-78=156

Eric Newgas	79-78=157
Gerry Jeurissen	78-80=158
Hans Lemmens	81-78=159
Wim Dorrestein	81-80=161
Piet van Beelen	79-82=161
Cecil Brown	86-76=162
Henk Stevens	82-80=162
André Jeurissen	79-83=162
David Larvin	83-80=163
Leo Verberne	83-80=163
Cees Renders	82-81=163
William van Mook	78-85=163
Wim Stevens	78-89=167
Jan Stevens	86-83=169
Henk Beekhof	84-86=170
Ben Janmaat	91-81=172
Johan Stoop	90-85=175
Edwin Reinhard	88-91=179
Ad van den Donk	92-90=182
Joep Wijers	90-96=186

Omdat de 'maandag-wedstrijden' van deze professionals gebonden zijn aan een leeftijdsgrens kan de serie niet meetellen voor het puntenklassement om de Philip Morris International/GOLF Trofee. Organisator André Jeurissen (Eindhoven) heeft daarom speciaal voor deze wedstrijden een aparte Order of Merit ontworpen. De Nederlandse Golf Federatie, de Nederlandse Golf Alliance en de Coöperatieve Vereniging Nederlandse Beroeps Golfspelers (P.G.C.A. Holland) verlenen hun medewerking aan het prijzenbestand, dat na de zesde en laatste wedstrijd zal worden uitgereikt.

De tussenstand na drie wedstrijden is (uitgedrukt in aantal punten):

1. Jan Dorrestein	30
2. Cees Dorrestein	18½
3. Henk Kuysters	16½
4. Colin Mackay	15½
5. Hans Lemmens	15